

straffen var for, og jeg kunde godt se paa Justitsministeren, at det gjorde et mægtigt og sønderknusende Indtryk paa ham, at jeg havde saa høj en Mand at citere. Men den højtaerede Minister svarede ikke et Muk dertil. Det er jo rigtigt; der var heller ikke noget at svare, for et saadant Bevis er sønderknusende; et officielt Bevis, som i det engelske Parlament har ført til, at en Piskelov blev lagt til Side, „refused“ blev den den Gang fuldstændig. Det kunde jo ikke bruges til her i Salen at gennemføre en ny Pryglelov. Imidlertid, jeg har ikke Forbindelse i det engelske Indenrigsministerium saaledes som den højtaerede Justitsminister, men jeg har andre Forbindelser i England, og i Morges kom jeg i Besiddelse af Svar fra England, og deri peges der paa de forskellige Lejligheder, hvor Pryglene have været fremme i det engelske Parlament. Af dem har jeg tidligere haft Lejlighed til at nævne de tre. Det var nemlig i 1863, hvor Garrotterakten blev ført igennem, 8 Maaneder efter at Banden var fanget, og efter at der ikke var flere Garrotterbander i London; i 1875, da der blev gjort Forsøg paa at indføre Pryglestraf i andre Retninger, men det blev afslaaet; endelig i 1883, da det samme Forsøg blev gjort, men atter blev afslaaet. Men da vidste jeg endnu ikke, hvad jeg for første Gang har faaet at vide i Dag, at denne samme Sag har været taget op i 1900. Dette beviser, at jeg næsten profetisk havde Ret, den Gang jeg ved denne Sags første Behandling sagde, at det gaar med Pryglene som med Toldbeskyttelsen; de ville have mere og mere, og hvis de 27 Slag ikke hjælper, saa er det ikke, fordi Pryglene ikke ere noget værd, men saa er det, fordi 27 Slag er for lidt, og saa skulle de have 2 eller 3 Gange 27 Slag til. Og hvis Pryglene hjælpe paa det onde, de skulle bekæmpe, saa er det en saa udmærket Straf, at den selvfølgelig ogsaa skal indføres for andre Forbrydelser, saa ere Pryglene et Universalmiddel, og saa skulle de anvendes lige som man bruger Helsosalt og Brama Livseliksir for at sikre en glad Alderdom. De Kilder, som jeg nu viser hen til, ere altsaa Parlamentsforhandlingerne fra 1900. I Aaret 1900 var der en Mand, som hed Mr. Wharton, som indbragte en Flogging Bill, et Piskelovforslag i Underhuset — det var den 28de Marts — men den blev jo rigtignok afslaaet med en stor Majoritet. Jeg har nu sikret mig netop fra vort fortrinlige Bibliotek den originale engelske Parlamentsstidende, og eg skal være meget kortfattet i min Op-

læsning, men jeg vil henvide de ærede Medlemmer og de Medlemmer af det høje Ministerium, som have virkelig Interesse for Pryglestraffen, og som ville se, hvad den er værd i et Land, hvor den er prøvet i en Aarrække, til at læse disse Forhandlinger igennem. De ere overordentlig oplysende og give paa ingen Maade de Medlemmer Ret, som her kæmpe for Indførelsen af Pryglestraffen som en gavnlig Reform, som en rigtig god saglig Venstre-reform. Først skal jeg citere en Mand, som hedder Mr. Asquith. Det er en Mand, som har været Statssekretær i Indenrigsministeriet; han var det dog ikke paa den Tid, da den nævnte Lovs Forhandling fandt Sted. Jeg citerer her Parlamentsstidende for 28. Marts 1900, første Gang, Sp. 582. Der har Mr. Asquith Ordet, og saa siger han: „Hvad nu angaar Garrotteringen, da var denne Forbrydelse bragt til Ende som en alvorlig Fare, førend Underhuset tog sin Tilflugt til ny Lovgivning i et Anfald af Panik, som skyldtes, at et af dets egne Medlemmer var bleven garrotteret“. Læg Mærke til, at det var i et Anfald af Panik. Forleden Dag sagde jeg over for den ærede Justitsminister, ogsaa ganske profetisk, at det var i et Anfald af Panik, at Justitsministeren havde prøvet at indføre Pryglestraf for Voldtægtsforbrydelser, navnlig Paniken over Jens Strygs Udaad. Jeg fortsætter med Mr. Asquith; han vidner saa: „Garrotteringen blev slaaet ned af Baron Bramwell — jeg antager, at det er Londons Politidirektør — ganske uden Hjælp af Piskning ved en frygtløs, men jeg tilstaa det, streng Benyttelse af den eksisterende Kriminallov.“ Det siger denne Mand, Mr. Asquith, hvis Navn vi ikke kunne undgaa at kende, da han har haft Sæde i forskellige Ministerier. Han var ikke den Gang Indenrigsminister, men han har beklædt denne Post. Den næste, som tager Ordet, er selve the Secretary of State — altsaa Statssekretæren — for the Home Department, hvad vi her kalde Indenrigsminister. Der er en lidt anden Deling der, saaledes at der er en Chef for vedkommende Ministerium og en anden Secretary, der møder over for Parlamentet som Minister. Manden hed Sir M. White Ridley, og hans Tale skal jeg springe over med Undtagelse af nogle Linier, som staa Sp. 584. Han siger der — jeg beder om Tilladelse til at læse disse Par Linier op —: „Man har henvist til Garrotterakten. Jeg er enig med det højtaerede Medlem her lige over for — det var Mr. Asquith — i hans Fremstilling af denne Lovs Historie, i alt Fald for saa